

bedsmænd foruden Forstanderen, saa er det allerede et stort Spring, en god Gevinst, den højtærede Kultusminister derved faar, naar man ser, hvor vanskeligt det i Samlingen 1870—71 var for den daværende Kultusminister at faa blot Berettigelsen til at give 4 Seminarier lærere tgl. Udnævnelse. Nu gaa vi altsaa her fra 1 ved hvert Seminarium til 3, og jeg tror, at det vil være fuldt ud tilstrækkeligt; jeg skal derfor paa Mindretallets Bægne anbefale vort Underændringsforslag, at der ved hvert Seminarium gives 3 Lærere tgl. Udnævnelse. Jeg tror, at Kravene derved ere fuldt opfyldte, og at det vil være et tilstrækkeligt Antal Lærere til Undervisningen ved Seminarierne Under Forventning af, at dette Ændringsforslag skulde blive forkastet, og at det høje Flertal vilde gaa op fra 4 kongelig udnævnte Lærere til 16 — det har jeg en vis Forventning om mulig kunde ske — har Mindretallet stillet Ændringsforslag om at føre § 3 tilbage til den Skikkelse, hvori den forelaa, den Gang Forslaget blev fremsat af den højtærede Kultusminister. Flertallets ærede Ordfører ønskede at høre Mindretallets Motivering heraf. Jeg skal da sige, at da Mindretallet ved 2den Behandling stillede Forslag om en Indskrænkning af det faste Lærerpersonele til 3 Lærere, stillede det samtidigt ved Siden af en Ændring, som blev optagen af det ærede Flertal, gaaende ud paa, at den højtærede Kultusminister bemyndiges til paa Honorarkontoen at lønne Lærere i Sang og Musik. Men nu er det gæbenbart, at naar den højtærede Kultusminister paa Kontoen for de fast ansatte Lærere faar alt, hvad han forlanger, uden Indskrænkning, saa behøve vi ikke paa Honorarkontoen at give ham Bemyndigelse til at anvende endnu mere og at lønne endnu flere Lærere, end den højtærede Minister selv har forlangt. Jeg finder det altsaa naturligt, at i det Ænblik § 1 bliver vedtagen efter Flertallets Indstilling, og den højtærede Minister for Kirke- og Undervisvæsenet faar alt, hvad han kræver, under fast ansatte Lærere, skal han ikke paa Honorarkontoen have Bemyndigelse til at anvende større Beløb til Lærertiløninger, end han selv har krævet. — Det ærede Flertal har endelig stillet Ændringsforslag om at ændre dette Lovforslags Titel, og Mindretallet maa jo være det høje Flertal taknemmeligt derfor. Man mindes det gamle Ord: det smager dog af Fugl, som Kjællingen sagde ved en vis Besjlighed. Tilgeledes er Mindretallet taknemmeligt for, at Flertallet har erkendt Berettigelsen af, at naar „kongelig“ gaar ud af Titlen, skal det ogsaa gaa ud af Paragrafferne. Vi ere altsaa alle komne til Enighed

om, at naar f. Eks. Universitetet endnu kan klare sig med at hedde „Universitetet“ og ikke behøver den fine Titel at hedde det „Kongelige Universitet“, kan Jonstrup Seminarium det ogsaa, og naar de lærde Skoler kunne gaa under Navnet „de lærde Skoler“ og ikke behøve at hedde „kongelige lærde Skoler“, kan Manum Seminarium ogsaa klare sig ved blot at hedde „Manum Seminarium“.

Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om dette Lovforslag, saaledes som det nu foreligger fra 2den Behandling og efter al Rimelighed vil komme til at foreligge efter Tingets Afstemning ved 3dje Behandling. Mindretallets principale Standpunkt var, at denne Lønningslov skulde have gaaet Haand i Haand med en Overvejelse af vort hele Seminarievæsens Organisation, idet Mindretallet i det hele tror, at disse Lønningslove, naar de blive vedtagne, have en vis søvndyssende Virkning overfor Spørgsmaalet om de vedkommende Institutioners Organisation. Naar Lønningerne først ere efter den højtærede Regerings og de paa-gældende Embedsmænds Ønske, saa falder der let en Dvale over Spørgsmaalet om Institutionernes Organisation. Dette tror jeg vil gælde baade om Seminarierne og om de lærde Skoler. Smidstertid har Mindretallet jo erkendt og fundet, at det kunde gaa med dertil, idet det virkelig kan siges, at flere af disse Seminarielærere have et berettiget Krav paa bedre Lønningsvilkår. Mindretallet kunde derfor have gaaet med, naar vi blot vare komne et lille Skridt eller et Par Skridt fremad, og som et af disse Skridt har Mindretallet foreslaaet, at den Afgift, som der ved det, der her skal vedtages, paalægges Seminariekontoen, skulde mødes med en tilsvarende Indskrænkning ved Nedlæggelsen af Manum Seminarium og havde stillet Ændringsforslag derom. Nu fandt den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, at det var en ganske vidunderlig, helt ubegribelig Logik, naar Mindretallet fandt, at det skulde gaa samme Vej, som Tinget gik i Samlingen 1870—71, da Lønningsforholdene ved Seminarierne sidst vare under Forhandling. Jeg mener nu, at denne Logik er saa fuldstændig ud ad den jævne, slagne, lige Landevej, at der ikke er den mindste Smule halsbrækkende eller mærkeligt derved; thi hvad Tinget vedtog den Gang i Samlingen 1870—71 om Nedlæggelsen af et Seminarium, var ikke noget, som det gik til som det eneste, det ønskede, og som den høje Regering saa fulgte, men det var kun en Følge af en Overenskomst, hvorved man fandt sig i for denne Gang at nøjes med eet Seminariums Nedlæggelse,